

Sygn. akt IV U 1271/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r.

sprawy P. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania P. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 26 maja 2017 i z dnia 27 października 2017 znak: (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt IV U 1271/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 marca 2018 r.

Decyzją z dnia 26 maja 2017r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku z dnia 12.08.2017r., przyznał P. N. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 września 2016r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1996 do 2012, z pominięciem pełnych lat kalendarzowych pozostawania w ubezpieczeniu społecznym za granicą, wybranych z 20 lat ubezpieczenia przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 17,62%. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 17 lat 5 miesięcy i 9 dni okresów składkowych, 4 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych oraz 18 lat 3 miesiące i 20 dni okresów składkowych zagranicznych. Dalej emeryturę ustalono według 213 miesięcy pracy w Polsce do 443 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą. Wysokość emerytury proporcjonalnej wyniosła 434,15 zł. Od 1 lipca 2017r. wysokość emerytury do wypłaty wynosi miesięcznie 491,92 zł.

W odwołaniu P. N. wnosił o ponowne naliczenie emerytury z wybraniem najkorzystniejszych lat składkowych w Polsce.

W piśmie z dnia 18.12.2017r. wnioskodawca sprecyzował odwołanie podnosząc, że domaga się naliczenia emerytury z uwzględnieniem ostatnich pełnych 10 lat składkowych przepracowanych w Polsce, tj. 1987-1996.

Decyzją z dnia 27.10.2017r. ZUS O/R. z urzędu, po zakończeniu postępowania z hiszpańską instytucją ubezpieczeniową w sprawie ustalenia faktycznej daty zaprzestania wykonywania pracy zarobkowej w H., przeliczył emeryturę P. N. i dokonał rozliczenia zaliczki przyznanej na poczet emerytury od 01.09.2016r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 17,62%. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 17 lat 5 miesięcy i 9 dni okresów składkowych, 4 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych oraz 18 lat i 6 miesięcy okresów składkowych zagranicznych. Dalej emeryturę ustalono według 213 miesięcy pracy w Polsce do 435 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą. Wysokość emerytury proporcjonalnej wyniosła 432,15 zł. Od 1 stycznia 2018r. wysokość emerytury do wypłaty wynosi miesięcznie 489,66 zł.

W odwołaniu P. N. podnosił, że wysokość przyznanej emerytury jest niewspółmiernie niska w stosunku do lat przepracowanych i składek odprowadzonych i zgromadzonych na koncie emerytalnym. Wnosił o ponowne naliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem 10 pełnych lat przepracowanych w Polsce. Wskazywał, że taki sposób obliczenia wysokości świadczenia jest rzeczywistym odzwierciedleniem jego okresu ubezpieczenia.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wnosił o ich oddalenie. Powołując treść art. 18 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podnosił, że skoro wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę 12 sierpnia 2016r., to podstawę wymiaru emerytury stanowić może przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem złożenia wniosku o świadczenie, tj. z przedziału 1996-2015. Wskazywał, że podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy została obliczona z 10 lat kalendarzowych wybranych z okresu 1996-2012 i wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 17,62%. Końcowo stwierdził, że mimo, iż wnioskodawca udowodnił wynagrodzenie polskie z lat 1979-1997, to do ustalenia podstawy wymiaru można było przyjąć 2 lata wynagrodzeń w Polsce, tj. 1996r. i 1997r.

Zarządzeniem z dnia 03.01.2018r. Sąd połączył sprawy z w/w odwołań do łącznego prowadzenia i rozpoznania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. N. urodził się (...)

W dniu 12 sierpnia 2016r. złożył wniosek o emeryturę za pośrednictwem instytucji hiszpańskiej.

W okresie od 01.09.1979r. do 31.03.1988r. był zatrudniony w Hucie (...).

Następnie wykonywał prace górnicze jako ślusarz pod ziemią w Przedsiębiorstwie (...) od 07.04.1988r. do 31.01.1994r., w (...) Sp. z o.o. od 01.02.1994r. do 24.10.1996r. oraz w Zakładzie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. od 25.10.1996r. do 10.07.1997r.

Z w/w okresów zatrudnienia organ rentowy posiada dokumentację placową.

Następnie podjął pracę w H..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w dniu 26 maja 2017r. przyznał zaliczkę na poczet przysługującej P. N. emerytury, natomiast w dniu 27 października 2017r. po zakończeniu postępowania z hiszpańską instytucją ubezpieczeniową wydał decyzję o przeliczeniu emerytury.

Organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 17 lat 5 miesięcy i 9 dni okresów składkowych, 4 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych, tj. 213 miesięcy oraz 18 lat 6 miesięcy (222 miesięcy) okresów składkowych zagranicznych. Do obliczenia podstawy wymiaru uwzględnił lata: 1996-1999, 2001, 2002, 2004, 2005, 2008 i 2012 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 17,62%.

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, którym to dowodom dał wiarę, albowiem ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd, zgodnie z regułą zawartą w art. 233 § 1 k.p.c. dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która przełożyła się na ostateczny wynik niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Poza wszelkim sporem pozostaje prawo wnioskodawcy domagania się ustalenia świadczenia emerytalnego w sposób najbardziej korzystny mający przełożenie na ostateczną wysokość emerytury.

Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. 2017r. poz. 1383 j.t.) określa warunki nabywania prawa do świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz zasady ustalania wysokości świadczeń, tryb ich przyznawania i wypłaty. Warunkiem powstania uprawnień jest jednak wykazanie się odpowiednim okresem pozostawania w ubezpieczeniu – okresem składkowym bądź nieskładkowym, zaś od liczby lat okresów ubezpieczenia i dochodów z określonego okresu ubezpieczenia zależy wysokość emerytury.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 powołanej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Zaś ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Przepis ten wskazuje, że wybór okresu do ustalenia podstawy wymiaru należy do osób zainteresowanych, jednakże ustawa określa w sposób wiążący pewne ramy czasowe, w obrębie których należy dokonać wyboru. Możliwe jest zatem: wybranie kolejnych (następujących bezpośrednio po sobie, bez względu na ewentualne przerwy w ubezpieczeniu) 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku emerytalnego (art. 15 ust. 1); wybranie z całego okresu podlegania ubezpieczeniu dowolnych (niekoniecznie kolejnych) 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia stosownego wniosku. Skorzystanie z możliwości wyliczenia podstawy wymiaru z 20 lat (art. 15 ust. 6) następuje wyłącznie po złożeniu wniosku.

Z uwagi na fakt, że wnioskodawca legitymuje się okresami składkowymi zagranicznymi zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajduje art. 18 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym podstawę wymiaru emerytury lub renty dla osób posiadających okresy ubezpieczenia za granicą, o których mowa w art. 8, ustala się na zasadach określonych w art. 15-17. Przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą. Jeżeli w ciągu 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, zainteresowany nie był ubezpieczony w Polsce, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą.

Uwzględniając treść powołanych przepisów i złożenie przez P. N. wniosku o emeryturę w dniu 12 sierpnia 2016r., możliwym było obliczenie podstawy wymiaru świadczenia wyłącznie z okresu 1996-2015. Brak jest zatem podstaw do

uwzględnienia żądania wnioskodawcy i ustalenia podstawy wymiaru emerytury z lat 1987-1996, bowiem lata te nie mieszczą się w granicach czasowych określonych ustawą.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne decyzje organu rentowego są prawidłowe, dlatego Sąd w trybie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołań z uwagi na ich bezpodstawność.